

Farní zpravodaj

2019 / 2

Římskokatolická farnost Děkanství Žamberk

Červen

Milí přátelé,

není tomu tak dávno, co mi můj kamarád vypravoval vlastní zkušenost, jak černošští domorodci chytají opice. Je to velmi důvtipné. Ke stromu přivázoou kožený pytlík s rýží. Je to oblíbené jídlo opic. Otvor pytlíku je tak úzký, že jím projde jen otevřená dlaň opice. Když opice ucítí, že je v pytlíku rýže, nabírá do dlaně co nejvíce. Ale následuje zrada: sevřená dlaň s rýží neprojde úzkým otvorem. V této chvíli se objevuje dosud skrytý domorodec. Opice piští, skáče, snaží se osvobodit, ale marně. A přece by stačilo udělat jediné: otevřít dlaň a pustit rýži. Otevřená dlaň by prošla otvorem. A v tom je ten háček: opice se nechce rozloučit s kořistí, a proto je chycena, čeká ji nesvoboda.

Možná se také všemožně držíte něčeho, co pokládáte za náplň svého života, a zatím to váš život jen vyprazdňuje, činí spoutaným, nesvobodným i nešťastným. A stačí přitom jediné: vzdát se toho, co je nadbytečné, abychom mohli být bezstarostnými poutníky, a ne lidmi spoutanými na jednom místě. Blíží se doba dovolených a největší poklad je čas, který strávíme s rodinou a přáteli. Zároveň děkuji katechetkám, dětem a učitelům za jejich práci. Bůh Vám žehnej.

P. Wiesław Kalemba

OBSAH 52. ČÍSLA

Úvod.....	1
Pozvánka – čtete, prosím, až do konce.....	2
Po stopách sv. Jana Boska.....	6
Noc kostelů.....	13
Čeští svatí – Svatý Jan Nepomucký.....	13
Oltář sv. Terezie z Lisieux.....	14
Trocha židovského humoru.....	15
Bible podle abecedy.....	17
Biblické sudoku.....	17
Křížovka naležato.....	19
Zápis z Pastorační rady farnosti 6. 5.	20
Zápis z Pastorační rady farnosti 3. 6.	21
Malý výtah z elektronické kroniky.....	23
Správné odpovědi kvízu a řešení sudoku. 24	

Už nějaký čas nosím v hlavě myšlenku, které se nemohu zbavit. I když vidím celkem mizerně, nemohl jsem si nevšimnout, že každou chvíli někdo z farníků, které jsem pravidelně vídal na mši svaté, zmizel ze svého místa. Neodstěhoval se, ani neumřel. Jen prostě onemocněl nebo nemá už dost sil do kostela bez pomoci dojít. To je smutné, řeknete si, ale nedá se nic dělat. S první částí věty souhlasím, ale s druhou souhlasit nemohu, nebo alespoň ne zcela.

Postupně jsem si najednou vzpomněl, jak jsem já v životě potkával lidi, kteří byli slabí a nemocní, a jaká obdarování jsem od nich dostal.

První vzpomínka je ze středoškolských studií. Nevím, kde se to v době hlubokého socialismu první poloviny 80. let vzalo, ale ve škole jsme měli jakýsi patronát nad několika starými lidmi ve městě. Dívky se střídaly a pravidelně je navštěvovaly. Vlastně přesně nevím, jaké plnily úkoly, ale myslím, že jim dělaly menší nákupy a a nějaké drobné domácí práce. My kluci jsme to měli jinak. Většinou jsme skládali na podzim uhlí do sklepa. Nebylo to někdy lehké. Pamatuji si, že jednou jsme museli nosit uhlí v putně, protože se chodilo do sklepa po schodech. Bylo to jen párkrát za rok, ale skvělý pocit z vykonané práce si pamatuji do dneška. Vděčná babička pak většinou uvarila kafe a na stůl položila něco sladkého. Někdy zavzpomínala na doby svého mládí, a to byly často vzpomínky ze začátku 20. století.

Na vysoké škole jsem měl první dva roky dost práce sám se sebou, ale ve třetáku jsem se dostal do křesťanského společenství, které se taky svým způsobem staralo o nemocné seniory. Vlastně to nebylo nic světoborného. Jednou za čas jsme natrénovali pár písniček a vyrazili jsme do domova důchodců v Thákurově ulici. Byli mezi námi i dobří muzikanti, a tak zazněla kytara, basa, flétna... Stařenky a staříci se na nás vždycky moc těšili. A tak jsme trochu s ruměncem na tváři četli na nástěnkách a tabulích – dnes přijdou opět naši milí studenti zemědělci (studoval jsem totiž zemědělkou na Suchdole). Když jsme zpívali lidovky, často se stařenky přidávaly. Někdy zarecitovaly i básničku, kterou se naučily, třeba

ještě za Rakousko-Uherska. Pamatuji si taky na situaci, kdy jsme je navštívili s mikulášskou nadílkou. Bylo až symbolické, že sv. Mikulášem byl tehdy dnešní pomocný biskup Zdenek Wasserbauer. Tenkrát měl na sobě asi prvně „biskupský“ oděv. Jednou mi bylo ale i docela těžko. Z „našeho“ domova důchodců si odebírali obědy i někteří senioři, kteří byli doma. Jednou jsme byli požádáni, zda bychom na čas nenosili obědy třiadevadesátileté babičce. Její sedmdesátiletá dcera byla hospitalizována a obědy neměl kdo donést. I na mě vyšla služba. Byv poučen, že babička je nahluchlá a vybaven adresou,

klíčem a jídlonosičem, vešel jsem do bytu. Hned ode dveří jsem halasně pozdravil, ale odpověď žádná. Prošel jsem dvě místnosti a babička nikde. Ve třetí místnosti ležela zvrácená na posteli. V tu chvíli ve mně hrklo. Snad neumřela? Naštěstí jsem si všiml, že hrudní koš se pravidelně zvedá, a tak jsem se uklidnil. Přihřál jsem oběd a pak jsem teprve babičku vzbudil k jídlu. Teď si uvědomuju, že někteří z nás, zejména děvčata, tenkrát „adoptovali“ v Thákurce svoji babičku. Jednu si prostě vybrali a čas od času za ní chodili.

Ve stejné době jsem byl ještě velmi obdarován společenstvím, ze kterého čerpám dodnes. Za pokání jsem dostal starost o jednu ochrnutou paní. Teda asi to musím trochu vysvětlit. Ne že bych dostal takový úkol ve zpovědnici. To bylo tak. Některé víkendy jsem nejezdil z Prahy domů, ale zůstával jsem na víkend na koleji. V pátek jsem neměl co dělat, a tak jsem vyrazil na podvečerní mši svatou ke sv. Ignáci. Po mši vyzval staříčkový pan farář k úklidu kostela. Co Vám mám povídat? Nepomohl jsem. Ale svědomí mě hryzalo. Prosil jsem, abych to mohl nějak napravit. Brzy jsem dostal příležitost. Stejně místo, neděle po mši svaté, stojím u nástěnky a čtu: „Kdo by mohl příležitostně pomoci s drobnými domácími pracemi paní ochrnuté po autonehodě, ozvěte se na telefon...“. Hned jsem věděl, že jsem dostal, oč jsem prosil. No, bylo mi těžko. S nikým takto postiženým jsem se ještě nesetkal, bál jsem se, jaké to bude. Jenže já si o to sám řekl. Nepřijmout nabídku z Boží ruky, to jsem si netroufal. Jana byla celkem mladá žena, která před pár lety dostudovala školu, kterou jsem já právě studoval. Měla dvě děti, manžel ji dva roky po nehodě opustil, maminka umřela, ale ona to nevzdala. Vyprosila si na ministroví zdravotnictví minipříspěvek na domácí péči, sehnala lidi, kteří se snažili být jejíma rukama. 90 % z nich to dělalo ve svém volnu zdarma. S Boží pomocí vedla desítky let domácnost jejich, vlastně naším prostřednictvím. Říkala nám hezky: chůvičky a chůváci. Nikde na světě mi nebylo tak dobře jako u Jany. Jen jednu chybu to mělo, čas u ní utíkal asi desetkrát rychleji než jinde. Přemýšlel jsem často, proč je mi tam tak dobře. Myslím, že to bylo tím, že každý, kdo přišel, byl absolutně přijat. Když chtěl přiložit ruku k dílu, vždycky nějakou práci dostal, a odměnou mu byla třeba večeře a společná chvíle. Když ale někdo nevěděl co se životem a potřeboval pomoci, byl vyslechnut, někdy dostal na cestu dobrou radu, jindy požehnání a modlitbu. Nikdo neodešel s prázdnou. Jana přes svůj hendikep pracovala víc než kdekdo z nás. Naučila se psát na počítači, napsala několik knih. Protože byla první v této zemi, kdo měl zkušenost s osobní asistencí, stála v první řadě bojovníků za tuto možnost pro každého. Stala se poradkyní při tvorbě zákonů na toto téma, školila osobní asistenty, vystupovala v rozhlasu i v televizi, byla velmi aktivní. Jen škoda, že mi před pár lety odešla. Naše přátelství totiž trvalo i po studiích, a i když mé návštěvy už nebyvaly pracovní, měl jsem v Chrášťanech druhý domov.

Skončila doba studií a přešlo pár měsíců vojny. Vrátil jsem se z ní v červnu 1990 a krátce na to mě požádal pan farář, zda bych mu nevypomohl s návštěvami nemocných a s podáváním svatého přijímání. V Broumově, odkud pocházím, je nemocnice, a tak jsem někdy chodil do nemocnice nebo i do domácností. Byla to pro mne zajímavá zkušenost. Pochopil jsem, že se svátostným Kristem musím přinést i kousek sebe. Třeba 10 minut

času na to abych nemocného vyslechl, popovídal si s ním. Všiml jsem si, že tito lidé často hovoří o nějaké své bolesti, ke které se skoro pokaždé vrací. To jsou ty nezahojené rány na duši, které můžeme trochu „pofoukat“ jen tím, že příběh vyslechneme.

Poslední poměrně dlouhou etapu svého života prožívám s Vámi, v této farnosti. I tady jsem dostal možnost podávat svaté přijímání. Při bohoslužbách v Albertinu nebo v Penzionu je jen malá příležitost na rozhovor, ale i tady jich pár bylo. O mé občasně šoféřské službě není třeba se šířit.

Ted' si možná někdo řekne: „Proč nám to všechno povídá, to se chce chlubit, nebo co?“ Myslím, že na tom není nic ke chlubení. Vždycky jsem víc dostal, než nabízel. Ale vidím, že tady u nás ve farnosti je taky třeba přiložit ruku k dílu. To ale jeden člověk nevytrhne. Na druhou stranu, kdyby jen někteří obětovali hodinu týdně, může z toho být pro farnost nebývalý užitek. „A jak si to představuješ?“ zněla otázka, když jsem o tom s některými mluvil. Musím říct, že mé představy nejsou zcela jasné a určitě je bude nutné přizpůsobit aktuálním potřebám. Jen je prostě potřeba nějak začít. Myslím na několik okruhů:

1. Modlitební stráž – Pokud by celý plán stál jen na tom, co někdo z nás vymyslí, zhortí se jako domeček z karet. Základem služby tedy musí být modlitební skupina, která bude celý projekt vkládat do Božích rukou. On je ten, který tvoří, On má moudrost na to, aby nás vedl. A nebojte se, nebudu nikoho nutit, aby se modlil hodinu denně. Každý si zvolí sám, kolik prostoru chce a může společnému dílu věnovat. I kdyby to byla jen jedna střelná modlitba denně, má to pro společné dílo cenu. Jediný závazek, který na sebe člen modlitební stráže vezme, bude vzpomenout si na tento úmysl třeba v té nejkratší modlitbě každý den. Nejkrásnější na této službě je, že může propojit ty, kteří přijmou nějaký úkol, s těmi, kterým je služba určena.

2. Převážná služba – Sami vidíte, že někteří farníci, kteří jezdí do kostela autem, cestou naběrou ty, kteří by už sami nedošli. Někoho vozí třeba děti nebo někdo jiný z rodiny, jenže každý někdy nemůže. A tak bych byl rád, kdybychom vytvořili databázi řidičů, kteří budou ochotni čas od času nebo i pravidelněji někoho svézt. Nebojte se přijmout tuto službu. Jen vy sami budete rozhodovat, jestli můžete nebo ne. Čím víc nás bude, tím větší je pravděpodobnost, že někdo nezůstane bez nedělní nebo sváteční mše svaté jen proto, že do kostela nedojde. To platí i o společných akcích typu Noc kostelů, grilování, farní den... Zde může zaznít otázka: „Co za to?“ Většinou ji pokládají ti, kteří byli svezeni. Myslím, že je spravedlivé, aby dělník dostal mzdu za svou práci, určitě to ale nebudou peníze. Pokud jsem takovou otázku někdy dostal, vždycky jsem odpověděl: „Jestli chcete, pomodlete se za mě. Nic většího mi dát nemůžete a já nejsem taxík, abych jezdil za peníze.“ Tím se dopravovaný nemusí cítit

trapně, protože se z obdarovaného stává dárce a řidič se nemusí cítit trapně, protože neví, jak by vysvětlil, že za peníze opravdu nejedí.

3. Návštěvní služba – O této službě nemám úplně jasnou představu. Myslím, že návštěvní služba by měla sloužit k tomu, aby ten, kdo už se do kostela nedostane z různých důvodů ani autem, ale třeba i ten, který ještě s někým dojde, nebyl sám. Jde tedy o krátkou návštěvu, rozhovor, zprostředkování dění ve farnosti a také to může obnášet drobnou službu typu malý nákup nebo menší pomoc v domácnosti, ale to není podmínkou. Myslím, že hlavní je navštívit a to ostatní už vyplýne z „nabídky a poptávky.“ Tady bych viděl propojení všech generací od mládeže, přes střední věk až po zdatnější důchodce (v tom smyslu, že jim to dobře chodí, mají více volného času, chtějí být užiteční atd.).

4. Služba koordinátora – Myslím, že bude potřeba vytvořit skupinu několika lidí, kteří budou mít k dispozici databázi osob ochotných pomáhat a zároveň osob, kteří pomoc potřebují. Věřím, že velká část toho co popisují, už probíhá spontánně, ale jsou mezi námi určitě mnozí, o jejichž potřebách nevíme a další, kteří by rádi pomáhali, a právě díky koordinátorovi by se měla služba dostat všude tam, kde bude třeba. Může dojít i k situacím, kdy bude někdo potřebovat pomoci poprvé nebo jeho oblíbený návštěvník nebude mít čas. Pak bude mít k dispozici kontakt na koordinátora, který se pokusí někoho najít.

5. Služba zprostředkování svátostí – Tato služba bude mít několik vrstev. Jistě, svátost smíření a svátost pomazání nemocných bude udělovat vždy kněz. Buď otec Wiesek nebo některý ze zastupujících kněží v jeho nepřítomnosti. Myslím, že je třeba trochu rozšířit službu podávání sv. přijímání nemocným. Skvělou práci na tomto poli odvádí Zdiša Králová, ale když onemocní nebo nemůže z jiného důvodu, jsou nemocní opuštěni. Považuji za nutné, aby osoby pověřené službou podávání svatého přijímání vzaly část této služby na sebe. Jde hlavně o to, abychom si dobře předávali informace. Budeme se muset sejít a poradit se. Právě zprostředkování informace o potřebě přijmout některou ze svátostí by měla automaticky vyplynout ze všech výše uvedených služeb, které umožní žádost o udělení svátosti předat těm, kteří to mohou zařídit.

Možná si teď říkáte, kdo to všechno bude dělat. Odpověď zní: každý, kdo bude ochotný. Důležité ale bude, nejen službu nabídnout, ale také najít osoby, které ji potřebují a chtějí přijmout. To totiž také není snadné. Pociť, že někoho obtěžují, může být svazující. Prosím, nebojte se o službu požádat. Pokud bude někdy nad síly služebníků, můžete být samozřejmě odmítnuti nebo budete třeba muset na splnění svého přání trochu počkat. Celé to **propojení generací** musí probíhat ve svobodě a s vědomím, že naše síly jsou omezené.

Důležité je začít a nenechat se odradit pochybnostmi. Když to nezkusíme, nic se nezmění. Když to zkusíme, může to přinést velké ovoce celé farnosti, ale také nemusí. To se dozvíme jen v případě, že najdeme odvahu se zapojit. Služba těch, kteří se přihlásí, nebude nijak vymáhána. Prostě na dotaz odpoví, jestli mohou nebo ne. Nikdo se nebude ptát na důvody. Na druhou stranu mám zkušenost, a proto jsem taky krátce výše popsal své prožitky, že ten kdo přichází sloužit, je často obdarován víc než ten, komu svou službu nabídl.

Děkuji každému, kdo dočetl můj dlouhý příspěvek až sem. Už to považuji za projev zájmu.

Všechny odvážlivce prosím, aby se přihlásili, každý dle svého uvážení a možností, do následujících skupin:

1. Modlitební stráž
2. Převážní služba
3. Návštěvní služba
4. Služba koordinátora
5. Služba zprostředkování svátostí
6. Příjemce nabízených služeb

Sám se hlásím do prvních pěti, ale nebudu váhat v případě potřeby zařadit se i do 6., nastane-li taková situace a bude-li někdo ochotný mi posloužit.

Přihlásit se můžete na listcích uložených na stolcích vzhledu v kostele, které vyplníte a vhodíte do připravené krabičky. Nezapomeňte na sebe uvést telefonní číslo, případně e-mailovou adresu, ideálně i poštovní adresu. Naším úkolem také bude dostat lístečky ke skupině příjemců a zpět do krabičky. Věřím, že až uvidíme, kolik potřebných farníků mezi sebou máme a kolik duší ochotných pomáhat mezi námi chodí, dokážeme alespoň něco z toho, co mi leží na srdci, zrealizovat. Přeji požehnaný čas a dostatek odvahy ke službě i k přijetí nabízeného.

Tomáš Ježdík

PO STOPÁCH SV. JANA BOSKA

Ve dnech 5. – 9. června letošního roku se mi naskytla jedinečná příležitost účastnit se pouti do italského Turína a okolí. Měl jsem možnost navštívit místa spjatá se životem Dona Boska, zakladatele salesiánské kongregace a mého biřmovacího patrona, který zasvětil život chudé a opuštěné mládeži. Zájezd byl organizován P. Petrem Soukalem z havlíčkobrodské farnosti, v níž nyní působí také náš bývalý pan farář Olda Kučera. Vedle místních farníků a duchovního doprovodu dvou kněží – P. Petra a P. Oldřicha – jelo do Itálie i několik externistů z jiných farností (včetně mě) vesměs díky známosti Oldy nebo Petra.

V celkovém počtu 49 účastníků (plus dvou řidičů) v širokém věkovém rozpětí asi od 9 do 70 let jsme vyrazili ve středu 5. 6. večer z Havlíčkova Brodu přes Rakousko do severozápadní části Itálie zvané Piemont. Po noci strávené v autobuse nás čekala dopolední procházka po Miláně, druhém největším italském městě s 1,6 miliony obyvatel a hlavním městě regionu Lombardie a ve 3. století také hlavním městě Římské říše. Zastavili jsme se u obřího hradu respektive pevnosti Sforzesco, slavné budovy opery La Scala, prošli jsme zasklenou Galeríí Viktora Emanuela II. a obdivovali monumentální gotickou katedrálu Narození Panny Marie z bílého mramoru, která je 5. největším kostelem na světě a zdobí ji stovky věží a věžiček a soch na fasádě.

Odpoledne jsme dorazili do Turína do čtvrti Valdocco a ubytovali se na turistické ubytovně v areálu salesiánského střediska všešlého z původní Don Boskovy oratoře (většinou na šestilůžkových pokojích se sociálním zařízením). Bydleli jsme tedy v bezprostřední blízkosti baziliky Panny Marie Pomocnice, v níž je pochován Don Bosco a také další světci – Dominik Savio a Marie Dominika Mazzarelllová – rovněž spojení se vznikem salesiánů v 19. století. Po ubytování byla možnost si projít celý areál střediska, které představuje jakýsi megakomplex budov (škola, dílny, salesiánské úřady, oratoř, divadlo, herna), hřišť a sportovišť, kde působí kolem 70 kněží a denně tam dochází za vzděláním či zábavou přes 700 mladých lidí. V areálu se vedle již zmíněné baziliky vybudované Donem Boskem v roce 1868 nachází také kostel sv. Františka Saleského, kaple sv. Petra a Pinardiho kaple, bývalá kůlna a první kaple Don Boskovy oratoře z roku 1844.

Navečer jsme měli na programu procházku centrem Turína, během níž jsme navštívili bránu Porta Palatina z dob Římské říše, katedrálu sv. Jana Křtitele, kde je ve speciálním boxu s udržovanou stálou teplotou a vlhkostí uloženo Turínské plátno (s otiskem Kristova těla, jež do něj bylo po sejmutí z kříže zahaleno), luxusní palác Palazzo Madama a věž Mole Antonelliana, nejvyšší budovu ve městě (167 metrů) a symbol Turína. Zajímavá byla také charakteristická turínská podloubí a několikakilometrové rovné (a na sebe vzájemně kolmé) ulice. Večer následovala mše svatá v kapli sv. Petra, kterou sloužil P. Petr. Nechyběl rytmický doprovod, který jsme zajišťovali my přítomní mládežníci (2 kytary, flétna, housle, zpěv). Po večeři v jídelně u salesiánů nás čekalo setkání s místním ředitelem komunity, který nám sdělil něco o fungování místního střediska a o salesiánech v Itálii obecně a zodpověděl naše dotazy. Dozvěděli jsme se například, že v Itálii je osm salesiánských provincií – zatímco Česká republika tvoří jednu provincii. Petr překládal z italštiny, kterou ovládá díky studiu v Římě.

V pátek po ranním breviáři a snídani jsme se vydali autobusem do Colle Don Bosco („Návrší Dona Boska“; též Becchi; jde o část obce Morialdo asi 25 kilometrů na východ od Turína), místa narození Dona Boska (15./16. 8. 1815). Tam nás čekala prohlídka misionářského muzea s předměty domorodců z Ameriky, Afriky, Asie i Austrálie, které dovezli domů na památku salesiánští misionáři. Zhlédli jsme mnoho dekorativních předmětů, oděvů, sošek i vycpaných zvířat z cizích krajín.

V kapli Panny Marie Pomocnice u rodného domku Dona Boska jsme poté měli rytmickou mši svatou, kterou sloužil P. Oldřich, následovanou obědem v restauraci Mamma Margherita. Ta dostala své jméno po matce Markétě, která vedla Jeníka Boska k víře a starala se o jeho náboženské vzdělání a prakticky ho dovedla až ke kněžskému povolání. Na sklonku svého života mu také přišla pomoci do Turína, kde se stala matkou všech chlapců v oratoři.

Po obědě jsme si prošli domek, v němž Don Bosco prožil své dětství včetně události, která formovala celý jeho život. Tou byl sen v devíti letech, v němž se mu zjevil muž zahalený v bílém plášti s oslnivě zářícím obličejem. Poté se objevila i matka toho muže, dali se s Jeníkem do řeči a vysvětlili mu, že musí krotit ostatní chlapce a vychovávat je. Panna Maria mu dala poznat, že ne bitím, ale vlídností a láskou má získat tyto své přátele. V budoucnu měl Don Bosco zvláštní talent na to, aby si ho mladí lidé oblíbili. Když si získal jejich srdce, uměl je citlivě doprovázet k dobrému životu. S velkou předvídavostí se snažil předcházet jejich slabostem a životním omylům. Považoval se více za jejich přítele než učitele. Jako své kněžské heslo si zvolil DA MIHI ANIMAS, CETERA TOLLE (Dej mi duše, ostatní si vezmi). V něm prohlašuje, že mu jde jen o spásu lidských duší a všechno ostatní je ochoten obětovat.

Vevnitř jsme si prohlédli malinké světničky, předměty ze života světce i rodokmen rodiny Bosků. Porožhlédli jsme se i po přilehlém dvorku, kde Jan pořádal pro venkovské chlapce z okolí představení v podobě různých akrobatických čísel (chůze po provaze, žonglování). Než však představení začalo, vyzval je ke společné modlitbě a zpěvu písní. Poté zopakoval kázání, které slyšel na mši svatě a které si díky své výborné paměti slovo od slova pamatoval.

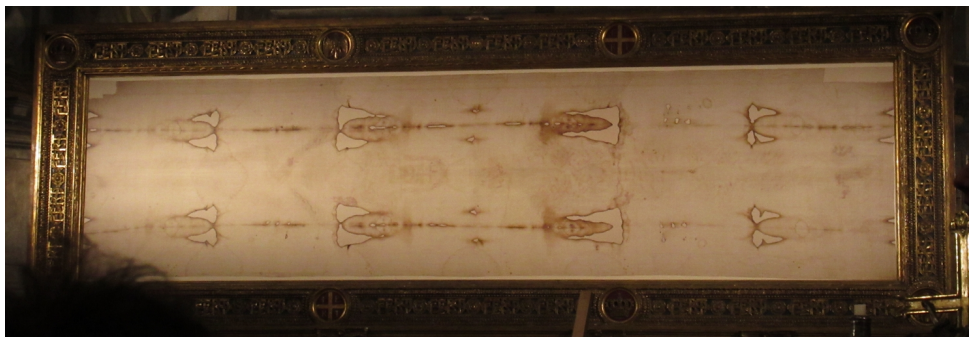

Potom jsme se přesunuli do Baziliky Dona Boska na vrcholu pahorku kousek od rodného domku, jejíž interiér celý obložený bukovým dřevem oslní vitrážemi s vyobrazenými světci spojenými se salesiánskou tradicí. Přední stěně dominuje socha Krista Spasitele ve slávě vzkříšení vysoká 8 metrů.

Následně jsme přejeli do Castelnovo Don Bosco (dříve Castelnovo d'Asti), kde jsme vystoupali ke kostelu sv. Ondřeje vypínajícímu se nad městem, v němž byl Jeník Bosco pokřtěn, přijal zde první svaté přijímání a také zde slavil prmiční mši svatou. Zde se nám věnoval místní pan farář a Petr opět překládal z italštiny. Cestou zpět k autobusu jsme se také zastavili na náměstí Piazza Don Bosco, kde se nachází vůbec první socha tohoto světce vztyčená již deset let po jeho smrti.

Další zastávka byla v Chieri, kde jsme navštívili katedrálu Panny Marie, kostel sv. Filipa a seminář, kde Jan Bosco studoval na kněze. Nabitý den jsme zakončili výjezdem na vyhlídkové místo Superga s barokní bazilikou, které nabízí pohled z ptačí perspektivy na Turín obklopený alpskými vrcholky. Bazilika byla bohužel z důvodu rekonstrukce vevnitř uzavřena, tak jsme si prošli alespoň okolí s pietním místem na památku fotbalistů týmu Grande Torino (dnes FC Turín, jde o jiný klub než asi známější Juventus Turín), kteří zahynuli při nárazu letadla do východní stěny kopce Superga roku 1949.

V sobotu jsme po mši svatě sloužené P. Petrem a po snídani odešli do muzea Turínského plátna, kde jsme nejprve zhlédli krátký film, který shrnul historii této slavné relikvie (od přemístění z Jeruzaléma do Konstantinopole přes poškození při požáru v Chambéry ve Francii až po ukrývání plátna během 2. světové války). Následovala prohlídka exponátů v muzeu s místním průvodcem (Petr opět překládal). Prohlédli jsme si například trnovou korunu, která byla ve skutečnosti spíše jakousi přilbou, hřeby, kterými se přibíjelo na kříž, a model hrobu ve skále včetně mechanismu, kterým se zavaloval vhod kamenem. Na věrné kopii plátna o rozměrech 441 × 113 centimetrů jsme si mohli všimnout různých detailů, ať už jde o stopy po bičování, detail Kristovy tváře, ohořelá místa po požáru či vyřiznuté proužky, které byly použity pro vědecké výzkumy pokoušející se potvrdit či naopak vyvrátit pravost plátna (například zkoumáním pylových zrn na plátně, radiokarbonovým datováním, izolací a analýzou DNA atp.; k jednoznačnému závěru vědci nicméně nedošli, pravost turínského plátna tak zůstává otázkou víry, ale jak říká P. Petr, nejdůležitější pro nás křesťany není „pravost“ Turínského plátna, ale „pravost“ Ježíše vzkříšeného, živého a i dnes přítomného mezi námi).

V muzeu jsme si také mohli osahat plastiku plátna pro nevidomé a textilii, která je na dotek stejná jako samotné Turínské plátno. Následovala chvilka ztišení v kostele zasvěceném Turínskému plátnu, který je zajímavý například oltářním obrazem Svaté Trojice, kde je vedle Boha Otce a Ducha svatého v podobě holubice plátno představující Krista. Neobvyklá byla také přítomnost dvou kazatelen, kdy jedna z nich byla dříve určena pro zástupce lidu, který během knězova kázání mohl vstupovat do diskuze.

Kolem poledne jsme se přesunuli k supermodernímu kostelu Kristovy Tváře (Chiesa del Santo Volto di Gesù), který byl postaven v roce 2006 za 30 milionů Euro (asi 780 milionů Kč) v bývalé průmyslové čtvrti, kde bylo najednou postaveno několik panelových domů a vznikla tak vlastně celá farnost, která potřebovala nový kostel. V okolním komplexu budov je také sídlo biskupství (respektive metropolitní kurie turínské arcidiecéze). Hlavní loď se sedmi obvodovými věžemi a 700 místy k sezení spolu s hrou světla na dřevěné výzdobě interiéru působí impozantně, stejně jako venkovní zvonice vzniklá z továrního sloupu. Ve výkladu místní řádové sestry, která se nám věnovala, nás zaujala zejména informace, že na náboženství v této farnosti chodí kolem 200 dětí, na české poměry tedy naprosto nepředstavitelné číslo.

Po jízdě metrem bez řidiče, v němž jsme si sedli hned k přednímu sklu a užívali si nevšední zážitek, jsme absolvovali návštěvu automobilového muzea. V něm jsme viděli jak historické vozy z konce 19. století, tak současná nejmodernější auta a v některých případech spíše auta budoucnosti, která dosud na silnicích nelze vidět a zatím jde pouze o prototypy. K vidění byly vojenské, závodní i běžné vozy. Vedle různých modelů Fiat, které jsou v Turíně doma (zkratka vznikla z názvu firmy Fabbrica Italiana Automobili Torino) jsme mohli zhlédnout třeba i trabanty. Nechyběly také různé vychytávky v podobě dřezu, myčky, pračky, postele či krbu z různých částí aut.

Po návratu do Valdocca a večeři následoval společný večer v amfiteátru se soutěžním kvízem pro čtyři týmy farníků s otázkami z okruhů Naše farnost, Naši kněží, Náš kostel a Don Bosco, při kterém jsme se všichni hodně nasmáli. Vítězové si mohli vybrat nějakou zážitkovou akci s jedním z kněží, ať už šlo o hru kulečnicku, výstup na věž, či brigádu na farní zahradě. ☺

V neděli na slavnost Soslání Ducha svatého po brzké bohoslužbě sloužené P. Oldřichem a po snídani jsme vyrazili na zpáteční cestu, majíce za sebou tři dny plné zážitků, ale také prostoru pro zamyšlení, ztišení a setkání s Bohem, a v neposlední řadě také vědomí nesmírné blízkosti sv. Jana Boska, Otce a učitele mládeže. Během cesty jsme pociťovali vděčnost za prožité chvíle ve společenství a modlili se růženec, breviář, četli něco ze životopisu Dona Boska a obdivovali okolní krajinu s alpskými zasněženými štíty, hrady a kostelíky na vrcholu kopců nad italskými a posléze rakouskými vesničkami. Do Havlíčkova Brodu jsme přijeli kolem jedenácté večer a mě čekala druhý den po přespání na faře ještě cesta vlakem do Žamberka, během níž jsem si ještě mohl v hlavě promítnout události uplynulých dnů a uvědomit si, jak je úžasné, co všechno se dá za 100 hodin stihnout. Za těchto jedinečných 100 hodin patří dík zejména P. Petru Soukalovi, který byl skvělým organizátorem zájezdu, průvodcem a tlumočnickem v jedné osobě, a P. Oldovi Kučerovi, který se staral o duchovní doprovod a svými vtipnými hláškami také o srandu na zájezdu.

Milí kněží Petře a Oldo, grazie mille!

Lukáš Sourada

Vážení a milí přátelé z ŘK církve,

chtěl bych Vám touto cestou poděkovat za letošní Noc kostelů. Měli jste zajímavý a bohatý program, který nás pobavil i poučil. Jelikož mám s organizací Noci kostelů již letité zkušenosti, vím, jak náročné je tuto akci organizovat. Veliký a upřímný dík patří všem, kteří se na programu jakoukoliv službou podíleli.

V dnešní době, která církvím příliš nepřeje, si čím dál tím víc uvědomuji, že musíme táhnout za jeden provaz, a že musíme hledat především to, co nás spojuje, nikoliv rozděluje. Jsem rád, že tady v Žamberku se nám to daří.

Bylo nám u Vás dobře a příští rok se budeme těšit na viděnou v Husově sboru!

Pán Vám žehnej a přeji krásné léto.

Aleš Toman, kazatel ČČSH

ČEŠTÍ SVATÍ – SVATÝ JAN NEPOMUCKÝ

Svátek: 16. května

kněz a mučedník

Narodil se kolem roku 1345 v Pomuku (později Nepomuk – Plzeňský kraj). V Praze a Padově studoval církevní právo a stal se notářem na pražském arcibiskupství. Pražský arcibiskup Jan z Jenštejna ho jmenoval v roce 1389 svým generálním vikářem. Arcibiskup však neměl dobré vztahy s králem Václavem IV. Když mezi nimi vyvrcholilo napětí, stál Jan Nepomucký na straně arcibiskupa a hájil svobodu církve, zatímco král se snažil církev ovládnout a získat na svou stranu část duchovenstva. Svatý Jan byl také zpovědníkem královny Žofie. Král Václav IV. od něj chtěl jednou vyzvědět, co mu královna řekla u zpovědi. Svatý Jan však nic neprozradil, i když ho král nechal krutě mučit. Nakonec král se svými sluhý přivlekl Jana na Karlův most v Praze, uvázali mu na krk těžký kámen a shodili do Vltavy, takže se utopil. Stalo se to 20. března 1393. V místě, kde jeho tělo vyplavalo na břeh, se najednou rozzářilo pět světél. Zbožní lidé pak tělo pohřbili v kostele sv. Kříže, ale později bylo přeneseno do katedrály sv Víta na Hradčanech. V roce 1721 byl prohlášen za blahoslaveného a 19. března 1729 za svatého. Jeho sochy zdobí dodnes

mosty nad řekami nejen v naší zemi, ale i v mnoha dalších zemích Evropy. Svatý Jan Nepomucký patří mezi hlavní patrony Čech.

Znázornění: Nejčastěji můžeme sv. Jana Nepomuckého vidět jako kněze v rochetě (bílé liturgické svrchní roucho) s křížem a palmovou ratolestí v ruce. Kolem hlavy mívá pět hvězd. Dalším znakem je ryba – symbol mlčenlivosti. Někdy drží prst před ústy na znamení zachování zpovědního tajemství.

* V Žamberku máme pískovcovou sochu sv. Jana Nepomuckého v Zámecké ulici kousek od Masarykova náměstí (nad ulicí Pod Schody). V Písečné stojí podobná socha na návrší nad kostelem vpravo od silnice k Žampachu, ve Slatině nad Zdobnicí lze sochu tohoto světce nedaleko kostela také nalézt.

Otázky k předchozímu tématu o sv. Vojtěchovi: (správné odpovědi naleznete v článku v předchozím čísle zpravodaje /březen 2019/ na straně 8)

- 1) O svatém Vojtěchovi neplatí, že:
a) jeho biřmovací jméno je Adalbert, b) pocházel z rodu Slavníkovců,
c) byl pražským arcibiskupem
- 2) Který den v roce slavíme jeho svátek?
a) 23. dubna, b) 24. dubna, c) 25. dubna
- 3) Roku 993 založil:
a) Strahovský klášter, b) Břevnovský klášter, c) Dominikánský klášter

Příště se můžete těšit na článek věnovaný sv. Ludmíle.

*Lukáš Sourada,
převzato z internetu a z knížky Čeští svatí od Česlavy Talafantové*

OLTÁŘ SV. TEREZIE Z LISIEUX

Nachází se v našem chrámu sv. Václava v Žamberku. V současné době je k němu dočasně přestěhován oltářní stůl a nedělní mše svatá se tak nyní slouží přímo před oltářem sv. Terezie.

Zdeněk Bureš, vnuk Františka Bureše, vypráví:

Každý oltář zpravidla sestává ze tří částí – vlastního ozdobného uměleckého bloku, který bývá často doplňován sochami, dále z ústředního obrazu a nosné konstrukce. Při poslední stavbě lešení kolem oltáře jsem uvnitř jeho konstrukce našel stručný text o jejím zhotovení.

Do interiéru žamberského kostela sv. Václava dal postavit jeho patron Charles Parish oltář sv. Terezie od Ježíše. Dílo zadal sochařské a řezbářské dílně Josefa Rouse před r. 1928. Vysvěcení se konalo r. 1930. Umělci Rousové vlastnili dům s přilehlou dílnou vpravo u silnice směrem na Kunvald za žamberskou sokolovnou. Na roubence je dnes umístěna jejich pamětní deska.

Oltář byl tvořen v levé části dílny, kde k tomu účelu nebyly instalovány stropy, aby celý objekt mohl zde být celý sestaven „nanečisto“. Truhlářské práce zhotovila umělecká dílna Fr. Bureš a synové. Nosná konstrukce oltáře musela být provedena tak, aby unesla váhu celého díla vysoké výtvarné a umělecké hodnoty. Rousové si ke spolupráci vybírali řemeslníky několika oborů s nejvyšším kreditem a ty, kteří měli svoje dílny co nejlíže. V tehdejších dobách byli lidé velmi zruční, ovládali rukodělné práce se zanedbatelnou pomocí strojů. Téměř v každé chalupě, domku, domě, v selském stavení, měli obživu. Žili převážně skromně (ekologicky zdravě), chovali se hospodárně, k sobě navzájem ohleduplně a využívali to, co jim nejbližší okolí a příroda nabízely. V dnešní době toto sdělení zní jako pohádka. Proto se zamysleme nad dědictvím všech i dávno zapomínaných, zapomenutých lidí, kteří vytvořili překrásná díla před půlstoletím, staletími. Dnes s úctou a úžasem vnímáme tuto skutečnost. K vlastnostem našich předků, které jsme znali osobně, patřila především poctivost a čest, zákon i pravda. Např. podání ruky, či slovní sdělení, bylo jistotou. A pamětníci si při tom jistě připomenou májové pobožnosti v padesátých letech minulého století, za působení pana děkana pátera Šimka, konané právě před oltářem sv. Terezičky.

Zdeněk Bureš

TROCHA ŽIDOVSKÉHO HUMORU

Přijde Mojše za rabbim a povídá: „Rabbi, chci se oženit a má nastávající je dcerou velkostatkáře Katze.“

Rabbi na to: „Ožen se, Mojše.“

Mojše: „Ale ona je hrozně ošklivá.“

Rabbi: „V tom případě si ji neber.“

Mojše: „Ale dostane věnem jeden milión.“

Rabbi: „Pak se s ní ožen...“ Mojše: „Kulhá a je hloupá...“

Rabbi: „Tak tu si neber.“

Mojše: „Ale otec mě udělá spolumajitelem firmy...“

Rabbi: „Tak si jí vezmi.“

Mojše: „Ale ona je hrbatá...“

Rabbi se zamyslí a pak řekne: „Víš co, Mojše, nech se pokřtít.“

Mojše: „A to mi nějak pomůže?“

Rabbi: „To ne, ale ať se s tebou trápí farář.“

Morris Schwartz leží na smrtelné posteli, nadešla jeho poslední hodinka. Na pokoji je zdravotní sestra, jeho žena, dcera a dva synové. Morris si je vědom svého konce, a tak říká: „Bernie, ty si vezmi domy na Beverly Hills. Sybil, ty si vezmi apartmány na Los Angeles Plaza. Hymie, ty převezmi kanceláře v centru. Sáro, má drahá ženo, ty si vezmi všechny činžáky v centru.“

Zdravotní sestra je naprosto ohromená a když Morris vydechne naposledy, řekne manželce:

„Paní Schwartzová, váš manžel musel opravdu tvrdě pracovat, aby nahromadil všechny ty nemovitosti.“

„Jaké nemovitosti? ... to je jeho rozvážková trasa se sodovkou,“ na to Sára.

Americký žid chce jako turista do Izraele. Jeho přítel mu radí, co všechno si má prohlédnout: „A jistojistě musíš ke Zdi nárků. Tam židé pláčou.“

Američan dorazí do Jeruzaléma. Zapomněl ale, jak se zeď jmenuje. Zastaví taxi a poručí: „Zavezte mne tam, kde židé pláčou.“

A tak ho taxi po chvíli vyklopí před finančním úřadem.

Potká pan Birnbaum pana Eichlera.

„Nemohli by mi, pane Eichler, půjčit dva, tři tisíce?“

„Rád bych, pane Birnbaum, ale nemám u sebe peníze.“

„A co doma?“

„Děkuji, všichni zdraví.“

Žid vyjde z budovy rozhlasu.

„Co jsi tam dělal?“ ptá se jeho známý.

„J-j-já se tam u-u-ucházel o místo hla-hla-hlasatele.“

„A? Dostals ho?“

„N-ne, j-j-jsou to všechno a-a-antisemiti!“

Protestanský kostel malého amerického městečka zchátral a je třeba postavit nový. Výběrčí peněz na nový kostel zabloudí i do krámu Žida Herschelmannna. Ten se rozpačitě škrábe na hlavě. Ti lidé, kteří vybírají na kostel, jsou všichni jeho zákazníci, a tak si nemůže dovolit jen tak je odmítnout. Na druhou stranu jak může on - ortodoxní Žid - věnovat peníze na stavbu nového kostela?

Vtom dostane nápad: „To asi musíte nejdřív strhnout starý kostel?“

„Samozřejmě.“

„To taky určitě stojí řůru peněz.“

„Ano, tři sta dolarů.“

„Tak tady je maj!“

z internetu čerpal Lukáš Sourada

*V tomto biblickém testu budou správné odpovědi začínat písmenem **H** nebo **Ch**.*

1. Biblický patriarcha, který „chodil s Bohem“ a byl přenesen do nebe.
2. Judský král, za něhož došlo k obnově služby ve chrámu a k duchovní obrodě národa.
3. Název peněz, které v podobenství svým služebníkům svěřil muž před odjezdem a cestu.
4. Druhorozený Noemův syn.
5. Římem dosazený král celé Judeje a krvelačný diktátor, který dal povraždit děti i své vlastní syny.
6. Abraháмова služebnice a matka Izmaelova.
7. Území v ráji, kde se nacházelo zlato a protékala jím řeka Píson.
8. Jméno muže, který připravoval smrt Židům a nakonec byl popraven.
9. Král, který nechal popravít Jana Křtitele.
10. Název třetí řeky, který protékala rajskou zahradou.
11. Římský bůh, za kterého v Lystře považovali apoštola Pavla.
12. Žena, na jejíž podnět byl popraven Jan Křtitel.

Ondřej Jäger

BIBLICKÉ SUDOKU

Stejně jako u každého jiného sudoku je řešením úlohy zcela vyplněná sudoku tabulka. Než však začnete luštit, musíte nejdříve doplnit chybějící "startovací čísla", bez nichž by bylo vyřešení velmi složité, ne-li nemožné. V tabulce jsou nahrazena dvojtečkami (:) (chybí v každém řádku jedno - řádky A až I) a vy je získáte vyhledáním příslušného novozákonního verše v Bibli (Český Ekumenický Překlad) podle znění verše a neúplného odkazu na něj. Chybí vždy pouze poslední číslice (její prázdné místo je vyznačeno podtržítkem), takže při hledání máte na výběr z devíti veršů (např. Mt 21,2_ znamená hledání v úseku Mt 21,21 až Mt

21,29). Když v tomto úseku najdete verš shodný s citovaným v zadání úkolu, dopíšete příslušnou číslici do řádku sudoku tabulky na místo označené dvojtečkou.

Seznam použitých zkratk Biblických knih

Mt Evangelium podle Matouše
 Mk Evangelium podle Marka
 L Evangelium podle Lukáše
 J Evangelium podle Jana
 Sk Skutky apoštolů
 Ř Římanům
 1K První list Korintským
 Zj Zjevení Janovo

A Zj 16,1_ A rozpoutaly se blesky, hřmění a burácení, a nastalo hrozné zemětřesení, jaké nebylo, co je člověk na zemi; tak silné bylo to zemětřesení.

B Mk 5,4_ Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum,“ což znamená: „Děvče, pravím ti, vstaň!“

- C J 11,2_** Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“
- D L 23,1_** Toho dne se Herodes a Pilát stali přáteli; před tím totiž bylo mezi nimi nepřátelství.
- E 1K 11,2_** Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.
- F J 16,1_** Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.
- G Sk 2,4_** Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem.
- H Mt 6,2_** Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat?
- I Ř 14,1_** Nesud' me už tedy jeden druhého, ale raději posud'te, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení.

A			3		2		:		
B					9	5		:	
C			6	:	8		2		
D		5						:	
E	:				6				
F				1	:	4			
G	:	4		9	1	8	3		2
H		2	9				:		1
I	1			2	:		6	9	

Lukáš Sourada

TIP
NA VÝLET

Na Náchodsku, v údolí řeky Úpy jsou ... (viz 1. taj.), část obce ... (viz 2. taj.), s barokním zámekem z roku 1708, empírově přestavěným zač. 19. století. Znárně je ... (viz 3. taj.), pojmenované podle díla Boženy Němcové.

Povolání Svojetný mořčák	1. TAJENKA	Zanečbávat	Samsonova mlečka		Faktury	Napoleonův maršál	Značka osmá	Skátit	Sřikat	Dvakrát sřičeny tón		Dětský pozdřav	Kadidlo	Kovový přek	SPZ voz. Olomouce	Sloní zub
Desky				Pachtel únosu							Řička SPZ voz. Klatov					
				2. TAJENKA Město v Peru												
Ušní kamínky							Etiop. vah. jednotka Zahř citulosvoce					Evropen Erdem				
Maze						Druh květenství Ochočovat					Číslovka Část el. motoru				Lehká sílna	Vykonný
	V haně sířňu Jez				Kořelka Zahř. nářadí					Dom. Staroslav Vyměšek Úst						
Luštěnina				Provozovat hudbu Koryš					Zařepění Slavý orik					Zir. naš vys. školy Olnuř řezně		
Scor			Prčin Město v Argole					Skřápečí Křobouk Třebaze					Část Pratř SPZ voz. Pratř			
Spisovatel							Součást porit. cem. (řlov.) Nebo					Muzské Jméno Konšatřina				
SPZ voz. Pratř		3. TAJENKA														
Předložka		Dary božstvu						Druh kloub. spojení								Pomůcka: řle; oket, Ebo

Pavel Holubář

Přítomni: p. Wiesław Kalemba, Marie Souradová, Ondřej Jäger, Roman Moskva, Tomáš Ježdík, Marek Faltus, Daniel Klíž, Václav Rendl

Omluveni: Pavel Brůna, Bronislava Halbrštátová

Po krátké modlitbě poděkoval otec Wiesław za hladký průběh všech velikonočních bohoslužeb, za všechny práce a služby s tím spjaté. Ocenil také to, že se někteří z farníků scházejí při různých příležitostech, jako jsou modlitby otců a matek, různé brigády, setkání ministrantů, mládeže, mše svaté pro děti, které probíhají 1x za 14 dnů v úterý. Začátkem května se konala cyklopout' do Neratova, počasí přálo a účastníci se domů vraceli posílněni na těle i na duchu. Poděkování směřovalo všem, kdo vytvářejí živé společenství farnosti. V neděli 5. května byla na farní zahradě zahájena grilovací sezóna, při níž otec Wiesław oslavil své kulatiny. Otec Wiesław děkuje všem zúčastněným.

Pastorační plán farnosti

24. května probíhá Noc kostelů, k dispozici je již časový harmonogram. Hlavní program bude probíhat v chrámu sv. Václava. Zahájen bude v 18 hod netradiční mší svatou, po níž budou zvát k návštěvě kostela trubači z věže. Následovat bude komentovaná prohlídka některých oltářů, prohlídka varhan s odborným výkladem. Zazní koncert pro varhany a hoby.

Od 19 do 21 hod bude možnost vystoupat na věž kostela, zhlédnout výstavu obrazů Slávka Krále nebo projekci fotografií kaplí a kostelů naší farnosti, či momentek ze života farnosti. Také si videozáznamem připomeneme primici otce Pavla Jägera, která v našem chrámě proběhla před necelými deseti lety.

Od 21 do 22 hod se budete moci vydat po stopách sv. Václava. Nemusíte mít strach, budeme cestovat jenom uvnitř našeho chrámu.

V kapli Panny Marie Bolestné bude od 19 do 21 hod program zaměřený na misie a Papežská misijní díla. Přijede ředitel Papežských misijních děl Leoš Halbrštát a jeho manželka Broňa.

V zámecké kapli je připraven program ve spolupráci se Základní uměleckou školou Petra Ebena. Její bývalí i současní studenti předvedou pásma barokních skladeb od 19 do 21 hod.

Připraveno bude občerstvení na faře, kam si můžete přijít prohlédnout také farní kroniku, všechna čísla Farního zpravodaje a farní knihovnu.

Ve 21 hod se otevrou ostatní kaple v Žamberku (sv. Anna Na drahách, sv. Rozálie, Nejsv. Trojice nad Betlémem a Ecce Homo Pod Suticí). Zájemci se k nim mohou vydat po vlastní ose nebo využít odvoz od kostela sv. Václava. Otevřeny budou do 22 hod.

Od 22 hod budou v chrámu svatého Václava znít chvály Pánu Bohu, doprovázené kytarou a flétnou. Připravila si je pro vás naše mládež. Připojit k chválám a díkům se mohou všichni.

Ve 22:30 hod bude program Noci kostelů ukončen požehnáním a společnou modlitbou za město.

Prosíme všechny ochotné lidi, kteří chtějí organizačně pomoci, aby se přihlásili otci Wiesławovi nebo Marii Souradové, která si organizaci Noci kostelů vzala na starost.

Májové pobožnosti budou pořádány každou neděli v květnu od 17 hod v kapli sv. Rozálie nad městem. Výjimkou byla májová pobožnost 5. května, která se konala na farní zahradě.

Náboženství se vyučuje podle stanoveného plánu. Prosím rodiče o kontrolu docházky a o omluvenky, pokud dítě nemůže z nějakého důvodu přijít. Termíny výuky najdete na webových stránkách farnosti nebo se informujte u katechetek.

V neděli 19. května proběhne na faře od 15 hod setkání rodin. Rodiče i s dětmi jsou zváni.

Ve čtvrtek 30. května je slavnost Nanebevstoupení Páně, mše sv. bude od 18 hod v chrámu sv. Václava.

V sobotu 1. června prosíme o účast na další brigádě na faře. Začínáme v 9 hod.

V červnu budou slouženy v kapli sv. Rozálie pobožnosti k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu, opět v neděli v 17 hod.

Příští setkání pastorační rady farnosti se uskuteční v pondělí 3. června od 20 hod.

Předseda PRF: Wiesław Kalemba

Zapsala: Marie Souradová

ZÁPIS Z PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI 3. 6. 2019

Přítomni: p. Wiesław Kalemba, Marie Souradová, Ondřej Jäger, Roman Moskva, Tomáš Ježdík, Marek Faltus, Daniel Klíž

Omluveni: Pavel Brůna, Bronislava Halbrštátová, Václav Rendl

Po krátké modlitbě poděkoval otec Wiesław za veškerou pomoc a služby ve farnosti. Hodnotil se průběh Noci kostelů, návštěvnost byla velká, stále je co vylepšovat. Příští rok se bude Noc kostelů v Žamberku konat v Církvi československé husitské.

Hledá se správce webových stránek farnosti a sociálních sítí. Zájemci se mohou hlásit u o. Wiesława.

Investice farnosti

V kostele sv. Václava bude postaveno lešení. Mše sv. se v neděli budou sloužit u oltáře sv. Terezičky. Opravy by měly skončit do září. V týdnu budou mše svaté v kapli P. M. Bolestné u kostela.

Bude opraven vstup do kostela v Líšnici, získali jsme příspěvek z ministerstva kultury.

Na faře v Žamberku proběhne oprava koupelny. Příspěvek je z fondu solidarity.

Proběhne také paspartizace farních objektů.

Pastorační plán farnosti

Pokračuje nověna k Duchu sv. až do Slavnosti Seslání Ducha sv. dne 9. června.

V sobotu 8. 6. od 21 hod se koná vigilie – Lucenaria v kapli P. M. Bolestné. Tento den dopoledne je v Hradci Králové Diecézní setkání dětí s otcem biskupem. Z naší farnosti využily této nabídky pouze dvě děti. Pojedou s katechetkou vlakem ráno.

V neděli 9. 6. je v Helvíkovicích v kapli sv. Antonína poutní mše sv. od 13:30 hod.

Od 15 hod se na faře v Žamberku uskuteční tradiční svatodušní vaječina.

V červnu probíhají každou neděli od 17 hod pobožnosti k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu, vždy v kapli sv. Rozálie nad městem.

V sobotu 15. 6. bude v Písečné setkání rodáků a žehnání praporu. Mši sv. bude celebrovat Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecké diecéze.

Ten den je v Kameničné poutní mše svatá v 11 hod. V kapli Nejsvětější Trojice bude mše svatá sloužena od 16:30 hod.

V neděli 16. června na Slavnost Nejsvětější Trojice přijmou v chrámu sv. Václava v Žamberku 3 děti z farnosti poprvé svátostného Krista. Mše sv. začíná jako obvykle v 9:30 hod.

V neděli 23. 6. se od 14 hod koná výlet vlakem do Litice nad Orlicí. Pořádá ho společenství rodin z farnosti.

V sobotu 29. 6. bude od 19 hod setkání na faře ve Slatině nad Zdobnicí v rámci ukončení školního roku. V Žamberku školní rok ukončíme na farní zahradě v neděli 30. června od 18 hod opěkačkou.

Příští setkání pastorační rady farnosti je v plánu v pondělí 1. července od 20 hod.

Předseda PRF: Wiesław Kalemba

Zapsala: Marie Souradová

Koncem března se konala již tradiční jarní sbírka šatstva pro Diakonii Broumov v kapli P. M. Bolestné.

V pátek 5.dubna po mši sv. na faře probíhal další misijní večer: Broňa a Leoš Halbrštátovi po misijní křížové cestě vyprávěli o Mexiku a Tanzánii.

Na jaře se uskutečnily dvě brigády, pracovalo se na faře i kolem kostela, na brigády přišlo i hodně mladých farníků a na úklid schodů do věže kostela ke zvonům přišla pomoci velká skupina skautů.

Na neděli Božího milosrdenství se rozezněl kostel spoustou mladých zpěváků a hudebníků, kteří doprovodili mši sv. svým rytmickým zpěvem.

1. května se konala cyklopout' do Neratova a zpět, účastnila se jí přibližně desítka cyklistů.

V neděli 5. května byla na farní zahradě zahájena grilovací sezóna, při níž otec Wiesław oslavil své kulatiny.

Letos jsme se opět zapojili do Noci kostelů a o tom, že se vše dobře podařilo, svědčí i velký počet návštěvníků.

Na farní zahradě se od poloviny května začalo scházet společenství rodin.

V květnu se v kapli na Rozálce sloužily nedělní májové pobožnosti a v červnu zde probíhají pobožnosti k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu.

Od ledna do května probíhal v Hradci Králové kurz pro akolyty. Z naší farnosti se ho účastnili dva muži. Kurz byl určen pro pomocníky při podávání sv. přijímání. Oba naši akolyté tak získali oficiální pověření k této službě ve farnosti.

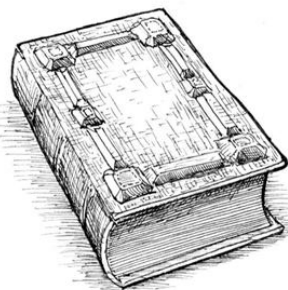
V červnu se uvnitř v kostele opět objevilo lešení, pokračuje se ve 2. etapě oprav stropu kostela.

Po celý školní rok se scházely děti k výuce náboženství na školách ve Slatině nad Zdobnicí a v Písečné. Ke katechezím docházely také děti všech věkových kategorií na faru v Žamberku.

Vyučovaly je katechetky Bronislava Halbrštátová a Marie Souradová, otec Wiesław vedl katecheze s mládeží.

První svaté přijímání přijaly 16. června v chrámu sv. Václava tři děti.

Zapsala Marta Marešová a Marie Souradová

1. Henoch.....1 Moj 5,22-24
2. Chizkiáš2 Král 18,1-5; 2 Par 29,1.2
3. Hřivny.....Mat 25,14.5; Luk 19,11-13
4. Chám1 Moj 9,18
5. Herodes (Veliký)... Mat 2,16
6. Hagara.....1 Moj 16,16
7. Chavíla.....1 Moj 2,11-12
8. Haman.....Ester 6. a 7. kap.
9. Herodes (Antipas)..Mat 14,9
10. Chidekel.....1 Moj 2,14
11. Hermes.....Sk 14,17
12. Herodiada.....Mat 14,3-11

A	4	9	3	7	2	1	8	6	5
B	2	7	8	6	9	5	4	1	3
C	5	1	6	4	8	3	2	7	9
D	8	5	4	3	7	9	1	2	6
E	9	3	1	8	6	2	5	4	7
F	7	6	2	1	5	4	9	3	8
G	6	4	7	9	1	8	3	5	2
H	3	2	9	5	4	6	7	8	1
I	1	8	5	2	3	7	6	9	4

Děkujeme všem, kdo napsali své příspěvky do tohoto čísla Farního zpravodaje. Těší nás, že máte zájem o zkvalitnění našeho občasníku. Další písemné příspěvky můžete osobně předat někomu z redakční rady nebo posílat e-mailem na adresu: **fzzamberk@gmail.com**. Další číslo by mělo s Boží pomocí vyjít v září 2019.

Technické náklady na výtisk Farního zpravodaje činí 5 Kč. Dobrovolné příspěvky na jejich úhradu můžete vhazovat do kasiček k tomu určených přímo v kostele.

Členové redakční rady Farního zpravodaje jsou: P. Wiesław Kalembo, Ondřej Jäger, Iva Kočová, Marie Souradová, Lukáš Sourada. Zpravodaj byl vydán díky dobrovolným příspěvkům aktivních farníků. Svoje připomínky a příspěvky můžete zasílat na email: **fzzamberk@gmail.com**. Redakční rada si vyhrazuje právo příspěvky upravovat či krátit.
Fotogalerie: **<http://www.dekanstvizamberg.cz/foto/>**